

Jeg lukte op min kiste

Jeg lukte op min kiste, hvor mine klæder lå,
tog mine nye bukser med stiklommer på,
min grønne modefrakke, min pæne fløjlsvest,
så havde jeg mig pyntet, alt som jeg kunne bedst.

Så så jeg mig i spejlet: Jeg synes jeg var pæn;
så gik jeg hen at bejle til min allerbedste ven.
Det var Hans Nielsens Sidse, for hun var køn og rik;
så syntes jeg det passede ret godt, om hin fik mig.

Hans Nielsen var ej hjemme, da jeg til gården kom;
men Sidse ene hjemme, det syntes jeg skam om.
"God aften, lille Sidse!" "God aften, store Per"
Så smilede i skægget hun, den poliske mær.

"Hør er Hans Nielsen hjemme; jeg tale skal med ham;
jeg ville gerne købe et tillægs-gimmerlam."
"Min far er ikke hjemme, men vil du følge med,
så kan du se på lammene og sige mig besked."

Så fulgtes vi da sammen i fårefolden ind;
der skulle jeg probere min søde Sidses sind:
"Jeg vil slet ikke købe din faders gimmerlam,
jeg vil kun dig begære til ægteviv af ham.

Jeg trænger ej til penge, grundmuret er min gård:
af uldent og af linned de kister fulde står.
Jeg trænger til en kone, de ene står mig an.
Du kan godt være tjent med at tage mig til mand."

"Ja, til de fulde kister er godt at drage ind."
så talde min Sidse med smil på mund og kind.
"Og det er godt at bo i en gård af brændte sten,
men det er dog forbandet, Per, med dine skæve ben!"

Så sprang jeg ud af folden; jeg havde fået nok.
Bag efter mig så brægede den hele fåreflok.
Hvad nytter det at bo i en gård af brændte sten,
når piger ej kan lide de folk med skæve ben!

Der findes så mange piger, på skæve ben de gå,
men man kan ikke se dem, for de har skørter på.